

Arrest

nr. 283 609 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat G. GASPART, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 oktober 2020 en op 16 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 augustus 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 21 oktober 1999 in San Cristóbal (deelstaat Táchira), Venezuela, geboren te zijn. U woonde alleen in het huis van uw moeder in San Cristóbal. Uw ouders verbleven voornamelijk op hun boerderij in La Fría, nabij Cólón (deelstaat Táchira). Ze hebben ook een zaak in Barquisimeto (deelstaat Lara). U studeerde psychologie in San Cristóbal.

Op 12 februari 2018 werd u lid van de partij Nuevo Tiempo. U werd er de coördinatrice van studentenzaken. U verzamelde studenten om in groep samen naar marsen te gaan. Daarnaast nam u foto's op marsen die u postte op sociale media. In totaal nam u deel aan ruim dertig marsen.

Op 23 januari 2019, op een manifestatie in San Cristóbal, zag u een andere betogers gedood worden door colectivos.

Op een mars op 23 februari 2019, ter hoogte van de internationale brug Simon Bolívar, arriveerden colectivos. Veel mensen geraakten gewond. U kreeg een fragment van rubberkogels in uw linkerbeen. U bleef een maand thuis om te herstellen.

Op 10 april 2019 hielden vier colectivos op moto's u tegen. Ze bedreigden u. Als u niet zou stoppen met naar marsen te gaan, zouden ze u vermoorden of gevangen zetten. Ze namen uw bezittingen af. U deed aangifte.

Op 19 april 2019 was er weer een manifestatie. U werd er opgepakt door colectivos. Ze brachten u in een vrachtwagen naar een cel. Na acht dagen, op 27 april 2019, werd u vrijgelaten. Hierna stopte u volledig met uw politieke activiteiten. U kwam nauwelijks nog buiten, enkel voor consultaties bij een psycholoog. Drie maanden daarna ging u naar de boerderij in La Fría, om bij uw ouders te wonen.

U vertrok op 23 september 2019 uit Venezuela. Op 26 september 2019 kwam u aan in België.

Midden oktober 2019 kreeg u telefoon van uw moeder. Colectivos waren u thuis in San Cristóbal komen zoeken. Ze verklaarden een aanhoudingsbevel bij te hebben, maar toonden dat niet. Uw ouders vertrokken omwille van dat incident uit San Cristóbal en ging in La Fría wonen.

In België diende u op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, uw lidkaart van Nuevo Tiempo, een brief van L.G.Z.M.(...) over uw activiteiten binnen de partij, een lijst van de functies binnen de partij, twee foto's van bijeenkomsten in Venezuela en foto's van een bijeenkomst in België waarop Juan Guaidó aanwezig was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U vreest gevangen genomen en/of vermoord te worden, door het regime, door de colectivos (CGVS I, p. 13, punt 138-139 en CGVS II, p. 14, punt 161). U vreest het regime, de colectivos en mevrouw V.(...), het hoofd van het nationale gevangeniswezen (CGVS I, p. 19, punt 209). U slaagt er echter niet in die vrees aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw politiek activisme en uw functie binnen de partij Nuevo Tiempo.

Zo is het erg opvallend dat de inhoud van de documenten die u neerlegt ter staving van uw politiek activisme moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaringen over uw politieke activiteiten. Zo legt u een comitélijst van de partij (doc. 2) neer. Uw naam staat op de lijst, naast de functie van 'coördinator studentenzaken.' Echter, gevraagd naar de andere mensen op de lijst slaagt u er niet in namen te noemen. Gevraagd of u iemand die op de lijst staat kunt noemen, vermeldt u I.R.(...). U denkt verkeerdelijk dat hij 'coördinator studentenzaken' was, terwijl hij volgens de lijst 'coördinator sociale zaken' blijkt te zijn (CGVS II, p. 10-11, punt 114-122). Uw kennis over (de functies van) de andere mensen, nochtans net als u leden van een uitvoerend comité, op deze lijst is in die mate beperkt dat ze uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Bovendien impliceert de lijst (net als doc. 3) ook betrokkenheid bij Jovenes por la Democracia Social (JDS), een vereniging van de sociaaldemocratische jeugd, en worden jullie het 'uitvoerend comité op deelstaatsniveau' genoemd. U maakt echter nergens doorheen uw gehoren gewag van enige betrokkenheid bij JDS, noch vermeldt u lid te zijn geweest van dit uitvoerend comité, wat natuurlijk vragen doet rijzen. In document 3, een brief van L.G.Z.M.(...), staat dat u op gemeentelijk niveau een leider was voor Nuevo Tiempo en als studentencoördinator actief was voor JDS. Verder beweert meneer Z.(...) dat u om die redenen vervolgd, lastig gevallen en mishandeld werd. De brief is op 12 februari 2018 gedateerd. U verklaart dat u precies op die dag lid geworden bent van Nuevo Tiempo en haalde op geen enkel moment aan dat u voor die datum reeds vervolgd werd omwille van politieke activiteiten (CGVS I, p. 12, punt 130; DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3 en doc. 1: lidkaart). Dat er in de brief staat dat u dan al slachtoffer was geworden van vervolging houdt uiteraard geen steek, ondergraaft de authenticiteit van dit document en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke activiteiten bij Un Nuevo Tiempo.

Daarnaast legt u tijdens uw gehoren verklaringen af die niet kunnen overtuigen aangaande het kwijtspelen van foto's die uw werk konden staven. Zo verklaart u wel dat u een groot aantal (CGVS II, p. 8, punt 91) foto's nam op manifestaties om die dan te posten op de sociale media (cf. supra), maar slaagt u er niet in daar enig bewijs van te leveren (CGVS II, p. 7 en 9, punt 70 en 98). Bovendien legt u onsamenhangende verklaringen af over de reden daarvoor. U had zelf een facebookpagina opgericht die gerelateerd was aan uw persoonlijk profiel (CGVS II, p. 7 en 13, punt 73 en 149). U verklaart aanvankelijk eerst dat u geen foto's kunt voorleggen omdat u uw sociale netwerken bent kwijtgespeeld toen uw laptop en gsm gestolen werden (CGVS I, p. 11, punt 128). Later verklaart u meermaals (CGVS I, p. 19-20, punt 214 en CGVS II, p. 8, punt 94) zelf uw facebookprofiel te hebben afgesloten. Omdat u niet wilde dat alles in handen kwam van de colectivos (CGVS II, p. 8, punt 95), om uzelf te beschermen (CGVS I, p. 20, punt 214). Wat er ook van zij: uw bewering als zou u voor Nuevo Tiempo foto's hebben genomen en deze op facebook hebben geplaatst was overtuigender geweest had u daar bewijzen van kunnen neerleggen.

Bovenstaande vaststellingen doen zelfs twijfelen aan uw lidmaatschap van Nuevo Tiempo an sich. Wat daar ook van zij, er kan uit uw verklaringen hoogstens afgeleid worden dat u enkele keren hebt deelgenomen aan politieke marsen.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten;

personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Gezien uw ongeloofwaardig politiek activisme voor Un Nuevo Tiempo (cf. supra), kan er logischerwijze ook moeilijk geloof worden gehecht aan uw daaruit volgende problemen met het regime, de colectivos en mevrouw V.(...). De geloofwaardigheid van deze problemen worden nog verder ondermijnd door onderstaande vaststellingen.

Wat betreft het incident van 10 april 2019 dienen twee zaken opgemerkt te worden. Ten eerste verklaart u op de DVZ dat de colectivos die u op hun moto's benaderd hebben gewapend waren (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Nergens op het CGVS, hoewel het incident verschillende keren aangeraakt wordt, vermeldt u dat. Ten tweede stelt u, eveneens op de DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5) en tijdens uw tweede interview (p. 14), dat u onderweg was van de unifé toen u benaderd werd. Tijdens uw eerste interview stelde u dat u het huis verliet toen u benaderd werd (CGVS I, p. 12, punt 133).

U verklaart na het incident van 10 april 2019 een aangifte te hebben ingediend, maar slaagt er niet in deze voor te leggen. U legt uit dat er die dag geen elektriciteit was en ze enkel uw mondelinge verklaringen hebben afgenomen. Uw advocaat zei dat een kopie krijgen niet mogelijk was. Aangifte doen tegen colectivos heeft niet veel zin, zo verklaart u. U deed het omdat uw bezittingen gestolen waren (CGVS I, p. 15, punt 158-160). Dat u aangifte doet om te kunnen bewijzen dat uw documenten gestolen zijn, maar daar niets van bewijs van meekrijgt is opmerkelijk en weinig aannemelijk.

Ook wat betreft de gebeurtenissen van 19 april kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Dat u op de DVZ verklaart dat u door de nationale politie werd opgepakt (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 1) maar het tijdens uw gehoren telkens over colectivos hebt ondermijnt meteen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. U bent ook niet consistent over wie er op die mars precies geviseerd werd. Zo verklaart u eerst dat de colectivos er opzettelijk verwarring creëerden om de leiders van de betoging, waaronder uzelf, te kunnen oppakken (CGVS I, p. 16). Gevraagd of u nog mensen kent die toen opgepakt werden stelt u echter dat u er niet veel van kent en dat de colectivos eigenlijk lukraak te werk gingen (CGVS I, p. 16-17).

Los van de incidenten waar u over spreekt is ook wat er daarna gebeurt niet in overeenstemming te brengen met uw vermeende vrees.

Zo is het opmerkelijk dat u na het laatste incident, uw vrijlating op 27 april 2019 (CGVS I, p. 18, punt 192) tot uw vertrek nog vijf maanden (CGVS I, p. 18, punt 196) in Venezuela bleef zonder in die periode iets mee te maken. U verklaart dat u opgesloten zat in die periode (CGVS II, p. 15, punt 168-169). Gezien u later verklaart dat u voor specifieke zaken, zoals naar de psycholoog gaan (CGVS II, p. 16, punt 182) wel buiten kwam kan die uitleg niet overtuigen. U geeft nog een reden op waarom u niets meer hebt meegemaakt in die laatste maanden, namelijk: uw verhuis naar de boerderij van uw ouders. Ook die reden is echter niet overtuigend, gezien u later toegeeft pas twee maanden na uw vrijlating naar daar te zijn verhuisd (CGVS II, p. 16, punt 179-182). Bovendien zou een verhuis naar de boerderij van uw ouders in La Fría, nabij Cólón (Táchira) niet veel zin hebben als het Venezolaanse regime in zijn geheel naar u op zoek is.

Er werd ook opgemerkt dat u Venezuela legaal verliet met een paspoort (DVZ, Verklaring DVZ, p. 12, vraag 32 en stempel op p. 4 van uw paspoort). Die vaststelling ondermijnt eveneens uw bewering dat de Venezolaanse autoriteiten u zouden vervolgen in ernstige mate.

Ten slotte, wat betreft de incidenten op de marsen van 23 januari 2019 en 23 februari 2019, moet worden opgemerkt dat het om willekeurige incidenten gaat en er geen sprake is van een individuele vervolging van uw persoon. Op 23 januari 2019 nam u deel aan een mars. Colectivos arriveerden er, ze gooiden traangas en vielen mensen aan. U zag iemand vermoord worden. U herkende hem vanop eerdere manifestaties. Hij was geen lid van dezelfde partij. U stond er vlak bij toen het gebeurde (CGVS I, p. 12, punt 130-131 en p. 13, punt 140-142). Dit jammerlijk incident staat volledig los van uw eigen persoon en uw asielmotieven. Een maand later, op 23 februari 2019 werd u, op een mars, geraakt door een fragment van rubberkogels in uw linkerbeen. Op die mars zijn veel personen gewond geraakt. Colectivos gebruikten er traangas en begonnen in het wilde weg rond te schieten (CGVS I, p. 12, punt 132 en p. 13-14, punt 143-145). U verklaart zelf dat iedereen werd blootgesteld en eender wie geraakt kon worden (CGVS II, p. 11, punt 128-130). Ook uit dat incident kunnen geen individuele vervolgingsfeiten afgeleid worden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan marsen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Tot slot dient te worden gewezen op twee vaststellingen die uw vrees relativeren. In de eerste plaats is het zeer opmerkelijk dat u Venezuela oorspronkelijk niet verliet met het idee internationale bescherming te gaan zoeken in het buitenland. U verklaart naar België te zijn gekomen omdat uw zus zich hier bevond. Ze zei tegen u dat enkele maanden op vakantie in België u zouden kunnen bedaren, tot alles wat rustiger zou worden in Venezuela. Eenmaal hier vertelde uw moeder u dat colectivos u thuis in San Cristóbal waren komen zoeken, pas dan besloot u asiel aan te vragen. Ook dat was nog in september 2019 (CGVS II, p. 16, punt 183 en CGVS I, p. 4 en 13, punt 22-25 en 136). In het kader van uw verklaringen over de problemen die u in Venezuela kende met colectivos, is het zeer vreemd dat u oorspronkelijk naar België reisde met als bedoeling hier enkele weken op vakantie te komen. Tot alles ginder rustiger zou worden en nadien naar Venezuela wou terugkeren. De tweede vaststelling gaat over het tijdstip waarop u uw verzoek om internationale bescherming indiende. Op 8 november 2019, hoewel u dus midden oktober 2019 al beslist had dergelijk verzoek in te dienen. Bovenstaande vaststellingen relativeren uw vrees in bijzonder ernstige mate.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt twee foto's voor van bijeenkomsten in Venezuela. Uit die foto's kan niets afgeleid worden dat betrekking heeft met de door u aangehaalde incidenten. Hoogstens kan uw aanwezigheid op zo'n bijeenkomst daaruit afgeleid worden, maar niet meer dan dat. U legt foto's voor van een bijeenkomst in België. Op een van de foto's staat Juan Guaido, u bent niet te zien op die foto. Uit deze foto's kan opnieuw niets afgeleid worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Venezuela ondersteunt. Noch is het aannemelijk dat u, door wat op die foto's te zien is, in Venezuela vervolgd zou worden of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. De verschillende documenten met betrekking tot uw lidmaatschap van Nuevo Tiempo werden hierboven reeds besproken. Ten slotte legt u een rapport neer van een Venezolaanse psycholoog. Wat betreft dit attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde psychische aandoeningen hebt opgelopen. Uit het attest blijkt immers dat de psycholoog zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Waar in dit psychologisch verslag gesteld wordt dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis moet worden opgemerkt dat uit het neergelegde attest niet eenduidig valt op te maken op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u PTSD heeft. Wat betreft de opmerking in het psychologisch verslag dat uit de uitgevoerde testen blijkt dat u kampt met cognitieve verstoringen, meent het CGVS dat uit dit psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat u in de onmogelijkheid verkeert om de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard om uw ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. Bij de uiteenzetting van de feiten geeft verzoekster aan dat zij haar asielrelaas wenst te wijzigen. Zij stelt: *“Zij geeft toe dat zij haar eigen politieke rol en implicatie heeft beschreven en alle feiten heeft overdreven. Zij geeft ook toe dat zij valse documenten heeft gebruikt. De echte documenten hebben betrekking op de halve zus van verzoekster, Mevrouw S.G.R.A.(...) die lid was van Nuevo Tiempo en Jovenes por la Democracia Social. Haar zus moest omwille van haar eigen activiteiten ook het land verlaten en is vandaag in Colombia.*

Verzoekster werd aangeraden om haar eigen rol en verantwoordelijkheid te overdrijven en dat dit de enige mogelijkheid zou zijn om een bescherming te verkrijgen. Dit is de reden waarom zij dacht dat zij de rol en functie van haar halve zus moest overnemen.

Echter volhardt verzoekster wanneer zij stelt dat zij deelnam aan protesten, als eenvoudige deelnemster. Zij bevestigt ook dat zij toen werd bedreigd en aangehouden door leden van de colectivos. Deze gebeurtenissen vonden echter steeds plaats in de context van de protestacties. Het feit dat zij de halve zus is van een politiek activiste stelde haar bloot aan een hoger risico dan andere deelnemers aan deze protestacties.”

2.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoekster houdt eerst een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen.

Verzoekster benadrukt vervolgens dat niet wordt betwist dat zij deelnam aan protestacties noch dat zij toen het slachtoffer is geweest van disproportioneel geweld tijdens de repressie van de betogingen.

Verder is zij van mening dat haar profiel als familielid van een zichtbare en publieke lokale oppositiefiguur geloofwaardig moet worden geacht.

Onder verwijzing naar landeninformatie betoogt verzoekster dat het louter deelnemen aan protesten en het louter uiten van sympathieën voor de oppositie een risico inhoudt. Zij verwijst in dit verband tevens naar het arrest van de Raad van 5 november 2020 met nr. 243 678.

Verzoekster besluit dat in dit opzicht de familielink met haar halfzus en de vlucht van dit familielid naar Colombia een verzwarende omstandigheid inhoudt die het risico voor haar verhoogt.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene veiligheidssituatie in Táchira. Zij geeft aan dat er in deze deelstaat een gewapend conflict heerst en is van mening dat het risico dat zij loopt in deze specifieke veiligheidscontext moet worden onderzocht. Zij licht toe: *“Zij nam deel aan verschillende betogingen, is familielid van een prominente opposant die het land moest ontvluchten werd al slachtoffer van disproportionele repressie en ook persoonlijk bedreigd door colectivos in de context van betogingen.”*

Tot slot argumenteert zij:

“Uit dit geheel van elementen blijkt een aannemelijk risico op vervolging en dus een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster.

Artikel 48/7 Vreemdelingenwet stelt: “Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Verzoekster meent dat zij reeds in het verleden het onderwerp heeft uitgemaakt van bedreigingen tot vervolging, omwille van het werk van haar ex-partner.

Verzoekster meent dat deze feiten en bedreigingen voldoende ernstig zijn om onder de toepassing van artikel 48/3, §2, lid 1, a) van de wet van 15.12.1980 te vallen en dus het vereiste niveau van hardheid om als vervolging te worden beschouwd bereiken.

De vervolgingsgrond is haar (toegeschreven) politieke opinie, als familielid van een politieagent.”

Verzoekster voegt geen documenten bij ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS verklaart verzoekster dat zij Venezuela heeft verlaten omwille van problemen met de colectivos naar aanleiding van haar politiek activisme voor de oppositiepartij Nuevo Tiempo.

Naast haar paspoort en identiteitskaart, die louter betrekking hebben op haar persoonsgegevens die hier verder niet ter discussie staan, legt verzoekster verschillende documenten neer ter staving van dit politiek activisme, met name: een lidkaart van Nuevo Tiempo op haar naam, een brief van L.G.Z.M. over verzoeksters activiteiten binnen de partij, een lijst van de functies binnen het partijcomité voor de staat Táchira waarop verzoeksters naam figureert, twee foto's van bijeenkomsten in Venezuela en foto's van een bijeenkomst in België waarop Juan Guaidó aanwezig was. Tevens legt zij een rapport neer van een Venezolaanse psycholoog.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zij wegens haar politiek activisme in het vizier kwam van de colectivos en door hen werd vervolgd.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster toe dat zij heeft gelogen over haar politieke rol en de implicaties die daaruit voortvloeiden. Zij geeft tevens aan dat zij valse documenten heeft gebruikt; de documenten zouden betrekking hebben op haar halfzus S.G.R.A. die lid was van Nuevo Tiempo en Jóvenes por la Democracia Social. Haar halfzus zou omwille van haar eigen activiteiten ook het land hebben verlaten en zou in Colombia zijn.

Verzoekster volhardt echter dat zij deelnam aan protesten als eenvoudige deelnemster en zij bevestigt dat zij werd bedreigd en aangehouden door leden van de colectivos in de context van protestacties. Tevens meent zij dat zij, gelet op haar profiel als familielid van een politiek activiste, wordt blootgesteld aan een hoger risico dan andere deelnemers aan deze protestacties.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat Venezuela in 2019 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Begin januari 2021 bleef de door Guaidó geleide oppositie vasthouden aan haar status als de enige democratisch gekozen vertegenwoordiger van het Venezolaanse volk, terwijl ze de autoriteit en legitimiteit van de regering Maduro betwistte. Naarmate 2021 vorderde leek er steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Er werd een nieuw akkoord bereikt voor onderhandelingen, gefaciliteerd door Noorwegen. Echter, deze besprekingen kwamen door politieke strubbelingen nooit echt van de grond en liggen bij het afsluiten van dit rapport nog steeds stil. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De opkomst was historisch laag en door de versnippering van de oppositie slaagde deze er niet in haar stemmen om te zetten in effectieve politieke functies, die overwegend naar de regeringspartij gingen. De verkiezingswaarnemingsmissie van de EU constateerde ook verschillende structurele tekortkomingen zoals willekeurige diskwalificatie van kandidaten, ongelijke toegang tot de media en uitgebreid gebruik van staatsmiddelen tijdens de campagne (COI Focus “*Venezuela Situatieschets*”, 30 mei 2022).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, *"Venezuela Country Focus"*, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO *"Venezuela Country Focus"*, augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politioneel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, kan in de landeninformatie evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaat Táchira, waarvan verzoekster afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel en politioneel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus *"Venezuela. Situatieschets"*, 30 mei 2022, p. 23). Dit crimineel en politioneel geweld is evenwel voornamelijk doelgericht. Bijgevolg volstaat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd en vervolgd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich ook hier op, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

4.3. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij als familielid van een politiek activiste, met name haar halfzus, een verhoogd risico loopt op vervolging, kan de Raad er niet omheen dat verzoekster aanvankelijk heeft gelogen over haar voorgehouden politiek activisme en dat zij hiertoe valse documenten heeft neergelegd. Deze (ver)vals(t)e documenten betreffende het politiek activisme voor de partij Nuevo Tiempo heeft volgens haar geen betrekking op haarzelf, maar op haar halfzus. Vermits verzoekster er niet om verlegen is bedrieglijke verklaringen af te leggen en (ver)vals(t)e documenten bij te brengen, kunnen haar gewijzigde verklaringen niet zonder meer voor waar worden aangenomen.

Dit geldt te meer nu verzoekster nalaat enig begin van bewijs bij te brengen dat aantoonde dat de “echte” documenten daadwerkelijk op haar beweerde halfzus betrekking zouden hebben – de “echte” documenten liggen immers niet voor. Evenmin brengt zij enig begin van bewijs bij dat haar halfzus omwille van haar politieke activiteiten naar Colombia is moeten vluchten. De huidige blote bewering dat haar halfzus daadwerkelijk een zichtbaar en publiek lokale oppositiefiguur is, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan zonder enig concreet en bewijskrachtig element ter staving hiervan dan ook niet worden aangenomen. Verzoeksters loutere verklaringen omtrent het beweerde profiel van haar halfzus kunnen, gelet op het gegeven dat zij reeds bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en valse documenten heeft voorgelegd, op zichzelf niet overtuigen.

Aldus kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat verzoeksters beweerde problemen met de colectivos hiermee zouden zijn verbonden, laat staan dat aan die beweerde problemen met de colectivos überhaupt enig geloof kan worden gehecht. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster omwille van deze familieband met een politieke activiste in het vizier zal komen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat dit een verzwarende omstandigheid is die voor haar op cumulatieve wijze het risico zou verhogen.

Overigens benadrukte verzoekster toen zij werd bevraagd over de beweerde activiteiten en problemen van haar halfzus uitdrukkelijk het volgende: *“Door wat uw zus heeft meegemaakt, heeft u daar ooit problemen door gehad? Door haar situatie, nee. Want wij bevinden ons in andere deelstaten. Uw problemen en de problemen van S. staan dus los van elkaar? Ja.”* (NPO 16 november 2021, p. 4).

Dat verzoekster plots haar verklaringen wijzigt na het ontvangen van de bestreden beslissing doet haar algemene geloofwaardigheid teniet. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar werd aangeraden om haar eigen rol en verantwoordelijkheid te overdrijven omdat dit de enige mogelijkheid zou zijn om bescherming te verkrijgen. Dit betoog vormt evenwel geen valabele reden voor het gegeven dat zij valse verklaringen heeft afgelegd en valse documenten heeft voorgelegd. Het houdt immers geen enkele steek dat verzoekster een vluchtrelaas zou verzinnen indien zij persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Venezuela omwille van de politieke activiteiten van haar halfzus.

4.4. Verzoeksters deelname aan de marsen van 23 januari 2019 en 23 februari 2019 worden door de commissaris-generaal niet betwist.

Hij bemerkt hierover echter terdege dat de incidenten die verzoekster vermeldt willekeurige incidenten betreffen en dat er geen sprake is van een gerichte en individuele vervolging ten aanzien van verzoekster of in het vizier nemen van haar persoon: *“Op 23 januari 2019 nam u deel aan een mars. Colectivos arriveerden er, ze gooiden traangas en vielen mensen aan. U zag iemand vermoord worden. U herkende hem vanop eerdere manifestaties. Hij was geen lid van dezelfde partij. U stond er vlak bij toen het gebeurde (CGVS I, p. 12, punt 130-131 en p. 13, punt 140-142). Dit jammerlijk incident staat volledig los van uw eigen persoon en uw asielmotieven. Een maand later, op 23 februari 2019 werd u, op een mars, geraakt door een fragment van rubberkogels in uw linkerbeen. Op die mars zijn veel personen gewond geraakt. Colectivos gebruikten er traangas en begonnen in het wilde weg rond te schieten (CGVS I, p. 12, punt 132 en p. 13-14, punt 143-145). U verklaart zelf dat iedereen werd blootgesteld en eender wie geraakt kon worden (CGVS II, p. 11, punt 128-130). Ook uit dat incident kunnen geen individuele vervolgingsfeiten afgeleid worden.”*

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Haar betoog dat zij slachtoffer werd van disproportionele repressie tijdens de onderdrukking van de betogingen, in casu deze van 23 januari en 23 februari 2019, doet geen afbreuk aan de terechte bevinding dat uit haar eigen verklaringen zoals afgelegd op het CGVS duidelijk blijkt dat zij bij de repressie van deze betogingen niet persoonlijk werd vervolgd of gevisieerd. Dat zij als halfzus van een politieke activiste zou zijn blootgesteld aan een hoger risico dan andere deelnemers aan deze betogingen, kan uit haar verklaringen met betrekking tot de betogingen van 23 januari en 23 februari 2019 geenszins blijken (NPO 16 november 2021, p. 11 *“het kan ons allemaal overkomen”*; *“op dat moment waren wij daar allemaal aan blootgesteld”*).

4.5. Waar verzoekster nog stelt dat zij wel persoonlijk werd bedreigd en aangehouden door leden van de colectivos in de context van protestacties, stelt de Raad vast dat zij enkel gewag heeft gemaakt van dergelijke gebeurtenissen in het kader van de beweerde incidenten van 10 april en 19 april 2019. Verzoekster heeft hierbij nooit vermeld dat zij op die data persoonlijke problemen zou hebben gekend omwille van haar voorgehouden profiel als familielid van een publiek oppositiefiguur. Bovendien motiveerde de commissaris-generaal over deze incidenten terecht als volgt: *“Wat betreft het incident van 10 april 2019 dienen twee zaken opgemerkt te worden. Ten eerste verklaart u op de DVZ dat de colectivos die u op hun moto’s benaderd hebben gewapend waren (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Nergens op het CGVS, hoewel het incident verschillende keren aangeraakt wordt, vermeldt u dat. Ten tweede stelt u, eveneens op de DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5) en tijdens uw tweede interview (p. 14), dat u onderweg was van de unief toen u benaderd werd. Tijdens uw eerste interview stelde u dat u het huis verliet toen u benaderd werd (CGVS I, p. 12, punt 133).*

U verklaart na het incident van 10 april 2019 een aangifte te hebben ingediend, maar slaagt er niet in deze voor te leggen. U legt uit dat er die dag geen elektriciteit was en ze enkel uw mondelinge verklaringen hebben afgenomen. Uw advocaat zei dat een kopie krijgen niet mogelijk was. Aangifte doen tegen colectivos heeft niet veel zin, zo verklaart u. U deed het omdat uw bezittingen gestolen waren (CGVS I, p. 15, punt 158-160). Dat u aangifte doet om te kunnen bewijzen dat uw documenten gestolen zijn, maar daar niets van bewijs van meekrijgt is opmerkelijk en weinig aannemelijk.

Ook wat betreft de gebeurtenissen van 19 april kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Dat u op de DVZ verklaart dat u door de nationale politie werd opgepakt (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 1) maar het tijdens uw gehoren telkens over colectivos hebt ondermijnt meteen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. U bent ook niet consistent over wie er op die mars precies geviseerd werd. Zo verklaart u eerst dat de colectivos er opzettelijk verwarring creëerden om de leiders van de betoging, waaronder uzelf, te kunnen oppakken (CGVS I, p. 16). Gevraagd of u nog mensen kent die toen opgepakt werden stelt u echter dat u er niet veel van kent en dat de colectivos eigenlijk lukraak te werk gingen (CGVS I, p. 16-17).

Los van de incidenten waar u over spreekt is ook wat er daarna gebeurt niet in overeenstemming te brengen met uw vermeende vrees.

Zo is het opmerkelijk dat u na het laatste incident, uw vrijlating op 27 april 2019 (CGVS I, p. 18, punt 192) tot uw vertrek nog vijf maanden (CGVS I, p. 18, punt 196) in Venezuela bleef zonder in die periode iets mee te maken. U verklaart dat u opgesloten zat in die periode (CGVS II, p. 15, punt 168-169). Gezien u later verklaart dat u voor specifieke zaken, zoals naar de psycholoog gaan (CGVS II, p. 16, punt 182) wel buiten kwam kan die uitleg niet overtuigen. U geeft nog een reden op waarom u niets meer hebt meegemaakt in die laatste maanden, namelijk: uw verhuis naar de boerderij van uw ouders. Ook die reden is echter niet overtuigend, gezien u later toegeeft pas twee maanden na uw vrijlating naar daar te zijn verhuisd (CGVS II, p. 16, punt 179-182). Bovendien zou een verhuis naar de boerderij van uw ouders in La Fría, nabij Cólón (Táchira) niet veel zin hebben als het Venezolaanse regime in zijn geheel naar u op zoek is.”

Hieruit blijkt genoegzaam waarom er terecht geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde gebeurtenissen van 10 en 19 april 2019. Door louter te volharden dat zij wel persoonlijk werd bedreigd omdat zij familielid zou zijn van een prominente opposante, hetgeen heden niet meer is dan een loutere ongestaafde bewering, kan zij deze motieven niet ernstig weerleggen, laat staan deze in een ander daglicht stellen. Het weze herhaald dat verzoekster toegeeft valse verklaringen te hebben afgelegd en valse documenten te hebben voorgelegd, zodat haar gewijzigde verklaringen zonder bijkomende stavingselementen of enige andere onderbouwing niet zomaar kunnen worden aangenomen.

4.6. Verzoeksters beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela omwille van de politieke activiteiten van haar halfzus wordt overigens danig gerelativeerd door het feit dat zij oorspronkelijk naar België reisde op 26 september 2019 met als bedoeling hier enkele weken op vakantie te komen; zij zou slechts asiel hebben aangevraagd nadat haar moeder haar zou hebben verteld dat colectivos haar thuis zouden zijn komen zoeken (NPO 22 oktober 2020, p. 13, punt 136; NPO 16 november 2021, p. 16, punt 183). Vermits er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met de colectivos, heeft zij derhalve enkel om toeristische redenen Venezuela verlaten. Ook het gegeven dat verzoekster pas op 8 november 2019 een beschermingsverzoek indiende, relativeert in bijzondere mate haar beweerde nood aan internationale bescherming en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

4.7. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij voor haar komst naar België zou zijn vervolgd door de Venezolaanse overheden of de colectivos.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekster niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters uiterst beperkte politieke activiteiten, met name haar deelname aan

betogingen, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren. Nu verzoekster toegeeft te hebben gelogen over haar politiek activisme, kan worden gesteld dat zij, in tegenstelling tot wat zij eerder voor de asielinstanties had verklaard, geen lid was van een politieke partij of organisatie. Dat zij als familielid van een publiek oppositiefiguur zou worden gevisieerd, wordt zoals hoger uiteengezet niet aangenomen. Zij kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten en weer binnen komen met haar eigen paspoort, zonder enig probleem te ondervinden (AD CGVS, Verklaring DVZ, vraag 32; map met documenten, stempel op p. 4 van haar paspoort). Deze elementen samen zijn een ernstige indicatie dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren staat.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, meer bepaald in Táchira, blijken geen concrete en ernstige aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar uiterst beperkte politieke activiteiten.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift opmerkt dat zij in het verleden het voorwerp heeft uitgemaakt van bedreigingen omwille van het werk van haar ex-partner als politieagent, kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij een partner had die politieagent was, laat staan dat zij om die reden werd bedreigd.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekster volgende motieven, die terecht zijn, geheel ongemoeid laat: *“De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt twee foto's voor van bijeenkomsten in Venezuela. Uit die foto's kan niets afgeleid worden dat betrekking heeft met de door u aangehaalde incidenten. Hoogstens kan uw aanwezigheid op zo'n bijeenkomst daaruit afgeleid worden, maar niet meer dan dat. U legt foto's voor van een bijeenkomst in België. Op een van de foto's staat Juan Guaido, u bent niet te zien op die foto. Uit deze foto's kan opnieuw niets afgeleid worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Venezuela ondersteunt. Noch is het aannemelijk dat u, door wat op die foto's te zien is, in Venezuela vervolgd zou worden of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. (...). Ten slotte legt u een rapport neer van een Venezolaanse psycholoog. Wat betreft dit attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde psychische aandoeningen hebt opgelopen. Uit het attest blijkt immers dat de psycholoog zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Waar in dit psychologisch verslag gesteld wordt dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis moet worden opgemerkt dat uit het neergelegde attest niet eenduidig valt op te maken op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u PTSD heeft. Wat betreft de opmerking in het psychologisch verslag dat uit de uitgevoerde testen blijkt dat u kampt met cognitieve verstoringen, meent het CGVS dat uit dit psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat u in de onmogelijkheid verkeert om de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard om uw ongelooftwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen.”*

4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Venezuela. Het weze herhaald dat uit de incidenten tijdens de betogingen van 23 januari 2019 en 23 februari 2019 niet blijkt dat verzoekster persoonlijk en gericht werd vervolgd of gevisieerd, zoals hierboven besproken, en dat aan de beweerdde gebeurtenissen van 10 en 19 april 2019 geen geloof kan worden gehecht. Bovendien blijkt dat verzoekster haar verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet verbindt aan het betoog dat *“zij reeds in het verleden het onderwerp heeft uitgemaakt van bedreigingen tot vervolging, omwille van het werk van haar ex-partner. Verzoekster meent dat deze feiten en bedreigingen voldoende ernstig zijn om onder de toepassing van artikel 48/3, §2, lid 1, a) van de wet van 15.12.1980 te vallen en dus het vereiste niveau van hardheid om als vervolging te worden*

beschouwd bereiken. De vervolgingsgrond is haar (toegeschreven) politieke opinie, als familielid van een politieagent.” Dit betoog ontbeert feitelijke grondslag nu uit haar verklaringen niet blijkt dat zij een partner had die politieagent was, laat staan dat zij om die reden werd bedreigd. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

In casu kan de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nemen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormelde wetsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad in deze dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien is voldaan aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji* t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst. In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Evenmin betwist zij volgende pertinent motief: *“U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”*

Een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela blijkt aldus niet.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus van 30 mei 2022 getiteld *“Venezuela: Situatieschets”* en EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden geïsoleerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïsoleerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat verzoekster in dit kader geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatie-schets*", 30 mei 2022, p. 32-41; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, CF en DN, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu is verzoekster afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Blijkens de voormelde objectieve landeninformatie wordt het geweld in deze staat gekenmerkt door berovingen aan de grens, ontvoeringen, moorden, seksueel geweld en afpersing. Deze laatste kende een sterke toename waarbij de illegale gewapende groeperingen de handelaren en eigenaren van boerderijen, landbouwproducenten, taxichauffeurs, en anderen met een economische activiteit dwingen tot het betalen van belastingen (vacunas). De aanwezigheid van de guerrilla van Colombiaanse afkomst nam in verschillende gemeenten toe, voornamelijk in de berg- en grensgebieden. In Táchira registreerde Fundaredes in 2021 114 moorden, 61 verdwijningen en/of ontvoeringen en 18 gewapende confrontaties. Er blijkt slechts sprake te zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van het willekeurig geweld tijdens deze gewapende confrontaties in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van gewapende

groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijke crimineel geweld dat doelgericht van aard is en dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Raad is van oordeel dat, gelet op de beschikbare landeninformatie en de aard en schaal van het geweld, er in Táchira actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven uiteengezet is het (politioneel en crimineel) geweld in Táchira in wezen voornamelijk doelgericht. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijft verder beperkt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald en door verzoekster niet wordt betwist of weerlegd.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela, en de deelstaat Táchira, is gesteund.

Het bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Táchira ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Táchira voor haar dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Táchira. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES